

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobkyně: T. T. N., nar. X,
státní příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupená Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha,
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-137544-6/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-137544-6/SO-2024, a jemu předcházející usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-51625-79/ZM-2020, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, jejíž přesnou výši 9 800 Kč, a to k rukám jejího zástupce, Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-137544-6/SO-2024, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-51625-79/ZM-2020, jímž bylo podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) zastaveno správní řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyni zanikla v průběhu správního řízení dne 30. 6. 2022 platnost zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 ZPC, neboť ve lhůtě 60 dní od skončení posledního pracovněprávního vztahu, na nějž jí byla vydána, neoznámila změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 ZPC.
2. Proti těmto závěrům žalobkyně uvádí, že podání oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC jí fakticky zabránily samy správní orgány, když původně o její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nezákonně zamítavě rozhodly s tím, že se dopustila výkonu nelegální práce, a toto jejich rozhodnutí musel následně zrušit Krajský soud v Ostravě. Současně žalobkyně tvrdí, že se správní orgány v rozporu se zákonem nezabývaly dopady svého rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných poměrů.

Obsah žaloby

3. Podle žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobkyně nesouhlasí s tím, jak se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se nemožnosti podání oznámení o změně zaměstnavatele dle zákonných požadavků ZPC. Ten stanoví lhůtu 60 dnů, během kterých po ukončení pracovního poměru je cizinec povinen si podat danou žádost. Žalobkyně tak nemohla učinit, neboť podle správního orgánu její pracovní poměr skončil k 30. 4. 2022, odvolání proti rozhodnutí žalovaná zamítla dne 3. 5. 2022, čímž byl její pobyt ukončen bez ohledu na to, že jí byl později přiznán odkladný účinek, neboť přiznání odkladného účinku pouze odkládá vykonatelnost, avšak to nic nemění na právní moci. Není tedy pravdou, že žalobkyně v případě ukončení pracovního poměru mohla využít zákonnou lhůtu a podat si žádost v 60 dnech, neboť nebylo dle zákona možné zaměstnavatele změnit. Taktéž ze strany žalobkyně nedošlo k podepsání výpovědi, tudíž nebyl řádně ukončen pracovní poměr. Žalobkyně se do dané situace dostala vlivem nezákonných rozhodnutí správních orgánů, což jí nelze klást k tíži. Skutečnost, že po obživení věci využila institutu oznámení o změně zaměstnavatele místo žádosti o změnu obsahu je nadbytečné, pokud měl správní orgán povědomí o tom, že došlo ke změně zaměstnavatele, mohl na to nahlížet i jako na žádost o změnu obsahu žádosti. Žalobkyně v průvodním dopise napsala, že chce být zaměstnána u nového zaměstnavatele. Je přehnaně formalistické bázírování na tom, zda žalobkyně ke změně zaměstnavatele zvolila vhodnou formu. Vzhledem k tomu, že od zamítnutí odvolání do vyhovění žaloby uplynul více než rok, tak je pochopitelné, že žalobkyně neměla jinou možnost jak postupovat. Není pravdou, jak tvrdí žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí, že rozsudek neměl vliv na zákonnou povinnost

žalobkyně postupovat v intencích § 42g odst. 7 ZPC. Žalobkyně byla právě díky tomu připravena o možnost toto ustanovení využít.

5. Dále není pravdou, že žalobkyni není znemožněno podávat žádosti o nová pobytová oprávnění. Skončením pobytu a nuceným odcestováním do Vietnamu je o tuto možnost připravena, jelikož z Vietnamu lze podat jen žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny a dále o studium, přičemž ani jedno žalobkyně podat nemůže.
6. Prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu I. stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle ZPC se správní orgány účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí zakotvené v § 174a ZPC. Správní orgány se k přiměřenosti vydávaného rozhodnutí nijak nevyjádřily. K nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že v ČR žije již od roku 2016. Žije tu společně se svým synem P. Q. D, nar. X, který má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt a s dcerou P. T. D. T., nar. X, která má povolen trvalý pobyt. Děti jsou již sice zletilé, ale stále žijí s matkou a jsou na ní psychicky závislé. Po celou dobu pobytu na území ČR žalobkyně žila spořádaný život a nepáchala trestnou činnost. Do daných problémů se dostala vlivem nezákonných rozhodnutí správních orgánů. Rozhodnutí žalované je proto s ohledem na uvedené skutečnosti jednoznačně nepřiměřené.

Vyjádření žalované

7. Ve svém vyjádření žalovaná především odkázala na rozsudek ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 Azs 169/2018-32, dle něž v případech, kdy správní soud zruší napadené rozhodnutí a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení, vrací se případ zpět do okamžiku před vydáním zrušeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že pokud tedy správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení po zrušení rozhodnutí soudem zjistil, že jsou důvody pro zastavení správního řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nejedná se o nesprávný úřední postup.
8. Jak již bylo mnohokrát judikováno, např. v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 7. 2018, č. j. 50 A 78/2017-39, správní orgány obecně rozhodují podle skutkového a právního stavu, který je zde v okamžiku jejich rozhodování. Ke stejnému závěru došel NSS v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, i v rozsudku ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016-22.
9. K námitce, že byl správní orgán I. stupně povinen zvážit zejména vyjmenované faktory v § 174a ZPC, žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45, dle něž nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Již vůbec není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a ZPC. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37. Žalovaná tak uvedla, že se námitkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečně zabývala, a to na str. 8-9 napadeného rozhodnutí.
10. Závěrem žalovaná uvedla, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, který řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s takovým postupem výslovně souhlasila žalovaná a žalobkyně se k dotazu soudu, zda rovněž s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, nevyjádřila ani ve stanovené lhůtě ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku. Za takové situace se souhlas žalobkyně s rozhodnutím věci bez jednání presumuje. Sám soud důvod k nařízení jednání neshledal, neboť skutkové okolnosti věci jsou mezi účastníky nesporné a rozhodnutí závisí na posouzení právních otázek.
12. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a respektoval svou vázanost žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
13. Žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
15. Dne 16. 9. 2020 podala žalobkyně žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, kterou měla vydánu na pracovní pozici skladníka u společnosti DIEPTRANG Fashion s.r.o. (dále též jen: „DIEPTRANG“) v její provozovně v Rýmařově. V této žádosti uvedla, že má u svého zaměstnavatele uzavřenou pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Na území ČR se nachází také její dvě děti (P. T. D. T. nar. X a P. Q. D. nar. X) a matka (D. T. T. nar. X).
16. Správní orgán I. stupně ověřoval podklady připojené k žádosti a zjišťoval, zda jsou splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně. V této souvislosti se mj. dne 16. 3. 2021 obrátil na zaměstnavatele žalobkyně, jehož požádal o vysvětlení otázky pracovní doby žalobkyně (ta totiž měla podle dodatku pracovní smlouvy ze dne 1. 1. 2019 u DIEPTRANG pracovat jen na zkrácený úvazek ve výši 20 hodin týdně a její mzda měla činit 7 400 Kč měsíčně, ale z předložených mzdových listů vyplývalo, že je zaměstnána na plný pracovní úvazek a její mzda činí 17 800 Kč měsíčně).
17. Sdělením ze dne 22. 3. 2021 sdělil zaměstnavatel žalobkyně správnímu orgánu I. stupně, že žalobkyně je u něj v pracovním poměru od 9. 3. 2018, přičemž byly uzavřeny dva dodatky k pracovní smlouvě. Podle prvního z nich ze dne 1. 1. 2019 měla pracovat jen 20 hodin týdně a její mzda měla činit 7 400 Kč měsíčně, podle druhého ze dne 1. 1. 2020 měla pracovat 40 hodin s měsíční mzdou 17 800 Kč, a to již nikoli jako skladnice, ale jako prodavačka. Tento dodatek platil i v době podání zprávy. Druhý dodatek a mzdový list činil přílohu tohoto podání zaměstnavatele žalobkyně. Lze konstatovat, že jím skutečně byla sjednána pracovní pozice prodavačky s týdenní pracovní dobou 40 hodin a se sjednanou mzdou ve výši 17 800 Kč měsíčně. Podle předloženého mzdového listu nikdy v roce 2020 nečinila měsíční hrubá mzda žalobkyně méně než 17 800 Kč.
18. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (a po informaci ze strany správního orgánu I. stupně, že za daného stavu bude její žádost zamítnuta, neboť již nepracuje na pracovní pozici, na kterou měla vydanou zaměstnaneckou kartu) předložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně spolu se svým podáním ze dne 7. 6. 2021 pracovní smlouvu uzavřenou se svým zaměstnavatelem dne 1. 6. 2021, a to na pracovní pozici skladnice.
19. Po dalším prověřování situace správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 2. 2022, č. j. OAM-51625-51/ZM-2020, žádost žalobkyně zamítl a zaměstnaneckou kartu jí podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) ZPC neprodloužil, neboť žalobkyně vykonávala nelegální práci. Tento závěr se opírá o shora již uvedené zjištění, podle něhož žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

od 1. 1. 2020 vykonávala u svého zaměstnavatele jinou pracovní pozici, než na kterou jí byla vydána zaměstnanecká karta.

20. Odvolání, jímž žalobkyně proti citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojila, zamítla žalovaná svým rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, č. j. MV-57059-4/SO-2022, a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila.
21. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2023, č. j. 25 A 86/2022-43, však bylo shora uvedené rozhodnutí žalované zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě totiž dospěl k závěru, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť se správní orgány řádně nezabývaly otázkou, jakou práci žalobkyně vykonávala fakticky. Neprovedly výslech navrženého svědka (zaměstnavatele žalobkyně či jím pověřené osoby), který však měl potenciál objasnit rozhodující spornou skutečnost. Zbývá dodat, že žalobě byl usnesením ostravského krajského soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 25 A 86/2022-32, přiznán odkladný účinek.
22. V návaznosti na tento rozsudek pak žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023, č. j. MV-57059-15/SO-2022, zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 2. 2022 a věc mu vrátila k novému pojednání.
23. Dne 14. 3. 2022 vydal správní orgán I. stupně sdělení č. j. OAM-18995-5/ZM-2022, MV-48813-2/OAM-2022, jímž na základě oznámení žalobkyně ze dne 3. 3. 2022 konstatoval, že byly splněny podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 ZPC pro zaměstnávání žalobkyně na pracovní pozici pomocní pracovníci obchodního provozu od 4. 4. 2022 v Hodoníně u téhož zaměstnavatele (DIEPTRANG).
24. Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 6. 11. 2023, č. j. OAM-51625-62/ZM-2020, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k předložení dokladu o zajištění ubytování a dokladu prokazujícího pracovněprávní vztah. Totožnou výzvu pak žalobkyni zaslal správní orgán I. stupně i dne 20. 3. 2024.
25. Dne 23. 5. 2024 proběhlo seznámení žalobkyně (resp. jejího zástupce) s podklady pro vydání rozhodnutí.
26. Žádostí ze dne 11. 7. 2024 se správní orgán I. stupně obrátil na zaměstnavatele žalobkyně, aby mu sdělil, zda je u něj žalobkyně nadále zaměstnána či zda ukončila pracovní poměr. Sdělením ze dne 11. 7. 2024 informoval jednatel zaměstnavatele žalobkyně, pan T. L. P. P., že žalobkyně není u DIEPTRANG zaměstnána již od 1. 5. 2022, neboť jí kvůli porušení pracovní povinnosti byla dne 30. 4. 2022 „podána okamžitá výpověď“, kterou však odmítla podepsat, ač jí byla doručena do vlastních rukou. Součástí sdělení je i kopie výpovědi z pracovního poměru zaměstnavatelem ze dne 30. 4. 2022, v níž se uvádí, že pracovní poměr byl uzavřen dne 2. 5. 2018 na druh práce skladnice. Žalobkyně však dne 29. 4. 2022 přestala chodit do práce a uvedla, že již ani chodit nebude. Proto byla žalobkyni dána výpověď podle § 52 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce s tím, že její účinnost je okamžitá a pracovní poměr je ukončen dne 30. 4. 2022.
27. Ve správním spisu je dále založena kopie oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, kterou žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně dne 3. 6. 2024. V ní se uvádí, že žalobkyně žádá o změnu zaměstnavatele, a to na pracovní místo uvedené v evidenci EVPM pod č. 27554360776 u společnosti V-mark Plus s.r.o. na pozici skladníka v Karlových Varech s předpokládaným datem změny 5. 7. 2024. Součástí žádosti je i kopie výpovědi zaměstnance (žalobkyně) z pracovního poměru adresovaná DIEPTRANG ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dne 2. 6. 2024 a podací lístek ze dne 3. 6. 2024, který prokazuje, že žalobkyně daného dne odeslala doporučenou zásilku společnosti DIEPTRANG.

28. Usnesením ze dne 12. 8. 2024, č. j. OAM-51625-79/ZM-2020, zastavil správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 ZPC. Nosný důvod tohoto rozhodnutí spočívá v tom, že žalobkyně žádala o prodloužení zaměstnanecké karty vydané na pracovní pozici, na které již nepracuje, když předmětný pracovní poměr skončil dne 30. 4. 2022, což plyne i ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení (podle něhož zaměstnavatel za žalobkyni evidoval od 2. 5. 2018 do 30. 4. 2022). Žalobkyně pak ani v šedesátidenní lhůtě od 30. 4. 2022, tedy do 29. 6. 2022, což byl poslední den platnosti její zaměstnanecké karty, neučinila oznámení o změně zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 ZPC. Správní orgán I. stupně je přesvědčen, že výpověď ze dne 2. 6. 2024, kterou žalobkyně předložila, vypovídá pracovní poměr, který již byl ukončen ke dni 30. 4. 2022. Stejně tak správní orgán I. stupně zvažoval, zda by žalobkyni nemohlo být ku prospěchu, že ačkoliv ve výpovědi učiněné společností DIEPTRANG byl opakovaně uveden odkaz na § 52 písm. g) zákoníku práce, skončil pracovní poměr evidentně bez výpovědní doby. Dospěl však k závěru, že ani případné plynutí výpovědní lhůty do 30. 6. 2022 by žalobkyni neprospělo, protože by lhůta k podání oznámení podle § 42g odst. 7 marně uplynula již 29. 8. 2022. Bylo ostatně na žalobkyni, aby se případně domáhala vyslovení neplatnosti výpovědi soudní cestou v souladu s § 72 zákoníku práce, což neučinila. Buď jak buď tedy pracovní poměr žalobkyně, pro který jí byla vydána zaměstnanecká karta, již zanikl, a žalobkyně neučinila ve stanovené době oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC. Proto i její zaměstnanecká karta již v mezidobí zanikla, pročez ji není možno prodloužit. Přestože tedy pracovní poměr žalobkyně u DIEPTRANG zanikl v době, kdy probíhalo odvolací řízení (týkající se rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022, č. j. OAM-51625-51/ZM-2020, pozn. soudu), zrušením tohoto rozhodnutí rozhodnutím žalované ze dne 13. 9. 2023, č. j. MV-57059-15/SO-2022 (v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě) se tyto skutečnosti pomyslně „vrátily do hry“ a správní orgány k nim byly povinny přihlédnout, jakkoli šedesátidenní lhůta k podání oznámení dle § 42g odst. 7 ZPC skončila dne 29. 6. 2022, kdy bylo již řízení o její žádosti pravomocně skončeno (rozhodnutím o zamítnutí z důvodu výkonu nelegální práce), žalobkyně takové oznámení neučinila a lhůta uplynula marně.
29. V napadeném rozhodnutí se k těmto závěrům přiklonil i žalovaný, který uvedl, že posledním dnem, kdy mohla žalobkyně zvrátit zánik své zaměstnanecké karty, byl 29. 6. 2022. Následujícího dne její zaměstnanecká karta zanikla ze zákona. Minulé rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z důvodu výkonu nelegální práce, vedení řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí a ani kasační rozsudek ostravského krajského soudu neměly vliv na její zákonnou povinnost postupovat v případě změny zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 ZPC.
30. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nezákonnosti postupu správních orgánů spočívající na tvrzení, podle něhož neměla žalobkyně procesní možnost podat oznámení o změně zaměstnavatele ve lhůtě 60 dní ode dne skončení pracovněprávního vztahu odpovídajícího § 42g odst. 2 písm. b) ZPC na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta.
31. Podle § 63 odst. 1 ZPC: *„Platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.“ Dle druhého odstavce téhož ustanovení: „Za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.“ Třetí odstavec tohoto ustanovení zní: „Odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.“

32. Vypořádání tohoto žalobního bodu je vhodné zahájit u stručné rekapitulace skutkových okolností, k nimž v dané věci došlo.
33. Dne 30. 4. 2022 žalobkyni zanikl pracovněprávní vztah, na který měla vydánu zaměstnaneckou kartu. Nutno předeslat, že ve správním řízení se žalobkyně pokusila navodit dojem, že tento pracovněprávní vztah skončil až na základě její výpovědi ze dne 2. 6. 2024, o níž tvrdila, že ji zaslala svému zaměstnavateli dne 3. 6. 2024, ale tuto skutečnost se jí nepodařilo prokázat, protože správní orgány shromáždily dostatečné množství přesvědčivých důkazů o tom, že výpověď z pracovního poměru žalobkyni podal žalobkyni její zaměstnavatel právě dne 30. 4. 2022, a to v důsledku zvláště hrubého porušení jejích pracovních povinností (neomluvená absence a oznámení, že už nebude do zaměstnání docházet). Jedná se tu jak o předložení kopie samotné výpovědi, tak sdělení jednatele zaměstnavatele, tak konečně i jeho faktické jednání, kdy ji s účinností od 30. 4. 2022 odhlásil z evidence OSSZ a přestal za ni odvádět pojistné na sociální zabezpečení. Za takové situace lze souhlasit se správními orgány, že bez ohledu na to, jak byla výpověď koncipována, tj. bez ohledu na to, že odkazovala na § 52 písm. g) zákoníku práce, jednalo se fakticky o okamžité zrušení pracovního poměru ve smyslu § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, proti kterému žalobkyně nijak soudně nebrojila.
34. Současné je nutno na podkladě zjištěných skutkových okolností věci konstatovat, že plynutí dvouměsíční lhůty podle § 63 odst. 1 ZPC, v níž žalobkyně mohla odvrátit zánik své zaměstnanecké karty buď podáním oznámení dle § 42g odst. 7 ZPC, případně podáním žádosti o jiné pobytové oprávnění (viz § 63 odst. 3 ZPC) spadá časově vjedno s původním rozhodnutím správních orgánů obou stupňů o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty z důvodu výkonu nelegální práce, resp. s jeho soudním přezkumem. Je možno připomenout, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto směru bylo vydáno dne 4. 2. 2022, rozhodnutí žalované pak dne 3. 5. 2022, Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalované zrušil rozsudkem ze dne 15. 6. 2023 a žalovaná následně zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně svým rozhodnutím ze dne 13. 9. 2023.
35. Žalobkyně tedy důvodně namítá, že v danou dobu neměla fakticky vytvořený procesní prostor, aby podávala oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC či žádost o jiné pobytové oprávnění dle § 63 odst. 3 ZPC, když v dané době současně brojila proti závěrům správních orgánů, podle nichž se dopustila výkonu nelegální práce, které nakonec v soudním přezkumu ani neobstály. Tento názor soud sdílí potud, že správní orgány se nemohou dovolávat toho, že žalobkyni marně uplynula lhůta dle § 63 odst. 1 ZPC, když se tak stalo v důsledku jejich nezákonného rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, resp. jeho soudního přezkumu (ve kterém takové nezákonné rozhodnutí neobstálo). Je to přitom právě tento nesprávný právní závěr,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kterého se v projednávané věci správní orgány drží, ačkoliv i jim nepochybně musí být zřejmé, že může vést ke zcela absurdním důsledkům. Správní orgány by totiž v obdobných situacích vždy mohly zabránit v realizaci § 63 odst. 3 ZPC, když by svým dřívějším nezákonným rozhodnutím (ať už odůvodněným jakkoli) v podstatě zapříčinily, že šedesátidenní lhůta stanovená v citovaném ustanovení marně uplyne v průběhu soudního přezkumu takového jejich nezákonného rozhodnutí.

36. Soud proto vychází ze závěru, podle něhož nemůže počátek lhůty stanovené v § 63 odst. 3 ZPC začít plynout dříve, než nabude právní moci rozsudek soudu, jímž bylo předchozí nezákonné rozhodnutí ve věci prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zrušeno (formální pohled). Je totiž třeba vždy vycházet ze zásady ochrany práv účastníka řízení. Podle názoru Krajského soudu v Plzni je neakceptovatelné, aby pro účastníka řízení vyplynuly fakticky negativní právní důsledky (v podobě marného uplynutí lhůty dle § 63 odst. 3 ZPC) jen proto, že správní orgány vydaly nezákonné rozhodnutí, jehož zrušení se takový účastník řízení domohl až soudní cestou. Účastník řízení musí mít vytvořen procesní prostor, aby mohl uplatnit svá práva, která mu garantuje zákon, tj. učinit oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC nebo podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem (materiální pohled). K těmto závěrům srov. i úvahy NSS obsažené v jeho rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 Azs 190/2024-31. Materiální i formální pohled by v „ideálním“ (jakkoli o ideálnosti stavu, kdy samy správní orgány nejprve vydají nezákonné rozhodnutí, které je posléze odklizené soudem, a teprve shora nastíněným výkladem je nutno umožnit realizaci práva garantovaného § 63 odst. 3 ZPC, fakticky mluvit nelze) případě měl vést k závěru o jediném okamžiku, se kterým je možno spojit počátek běhu lhůty dle § 63 odst. 3 ZPC.
37. Pohříchu, v nyní projednávané věci tomu tak (zřejmě) není. Jak už bylo shora řečeno, Krajský soud v Ostravě vyhlásil rozsudek, jímž zrušil předchozí nezákonné rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2022 dne 15. 6. 2023. Žalovaná pak dne 13. 9. 2023 vydala rozhodnutí, kterým v důsledku citovaného rozsudku zrušila předchozí nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 2. 2022. Přitom ovšem žalovaná postupovala zřejmě příliš horlivě, neboť ignorovala, že ve správním spise vůbec nemá založen rozsudek Krajského soudu v Ostravě s vyznačenou doložkou právní moci. Žalovanou přitom mělo varovat přinejmenším již to, že k danému rozsudku byl Krajským soudem v Ostravě dne 19. 7. 2023 vydán doplňující rozsudek, který ve spise rovněž založen je (a rovněž bez vyznačené doložky právní moci), a podle názoru soudu si mohla žalovaná při určité míře vynaložené pozornosti jistě povšimnout také toho, že i samotný doplňující rozsudek trpí zjevnou vadou, když se v jeho výroku hovoří o doplnění rozsudku ze dne 15. 6. 2023, č. j. 25 A 86/2019-43, a nikoli č. j. 25 A 86/2022-46, a že tedy s největší pravděpodobností i tento doplňující rozsudek bude muset být opraven, což, s ohledem na to, že jde o opravu výroku, si vyžádá další odklad právní moci. Správní orgán I. stupně si v dalším průběhu řízení alespoň opatřil výpis z aplikace infoSoud, z něhož se podává, že citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě nabyl právní moci až dne 7. 5. 2024. Ani on si však od Krajského soudu v Ostravě nevyžádal citovaný rozsudek s vyznačenou doložkou právní moci, když údaj obsažený v aplikaci infoSoud nelze považovat za závazný (či alespoň nadaný presumpcí správnosti), zatímco doložka právní moci má charakter veřejné listiny, pročež se její správnost předpokládá.
38. Za dané situace konstatuje Krajský soud v Plzni, že žalovaná vydala své kasační rozhodnutí ze dne 13. 9. 2023 s největší pravděpodobností nezákonně, neboť v dané době dosud nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

procesně odklizeno její předchozí rozhodnutí ze dne 3. 5. 2022 (to se stalo až v důsledku nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2023, přičemž ve věci není dosud postaveno najisto, kdy k tomu došlo) a ve věci tak po jistou dobu vedle sebe existovalo jak (dosud soudem pravomocně nezrušené) rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání žalobkyně a rovněž rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovanou (na základě dosud nepravomocného rozsudku soudu) zrušeno. Jde přitom o podstatnou otázku v nynější věci, protože pokud by žalovaná postupovala řádně, tj. své kasační rozhodnutí vydala až po právní moci rozsudku ostravského krajského soudu, spadalo by s největší pravděpodobností (vyšel-li by soud z data 7. 5. 2024 coby dne nabytí právní moci rozsudku ostravského krajského soudu) oznámení žalobkyně podle § 42g odst. 7 ZPC učiněné dne 3. 6. 2024 ještě do zachované lhůty dle § 63 odst. 3 ZPC. Zmíněný nedostatek v postupu žalované proto nelze bez dalšího přejít.

39. Soud pochopitelně nepřehlédl, že by byl postup správních orgánů v projednávané věci zatížen shora zmíněnou podstatnou vadou, fakticky (tj. materiálně) žalobkyni prostor pro uplatnění ustanovení § 63 odst. 3 ZPC vytvořily, neboť žalobkyně jistě mohla v průběhu nového projednání své žádosti po rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2023 učinit oznámení dle § 42g odst. 7 ZPC, resp. požádat o nové pobytové oprávnění, což až do 3. 6. 2024 neučinila. Proto se soud musel zabývat otázkou, zda tato skutečnost přeci jen pomyslně nepřeklene důsledky nesprávného procesního postupu žalované. Dospěl však k závěru, že tomu tak být nemůže, neboť by se důsledky nesprávného postupu správních orgánů přenášely na účastníka řízení, což je nepřípustné. V této souvislosti je nutné především znovu zdůraznit, že správní orgány ve svých závěrech vůbec vycházejí z nesprávného právního názoru, podle něhož může lhůta stanovená v § 63 odst. 3 ZPC marně uplynout třeba i v průběhu soudního přezkumu jejich předchozího nezákonného rozhodnutí ve věci prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, takže by bude účastník řízení nakonec úspěšný, platnost jeho zaměstnanecké karty bez ohledu na to zanikne. Tento názor je přitom třeba odmítnout jako nesprávný, což samo o sobě postačuje pro zrušení napadeného rozhodnutí. Současně pak soud neakceptuje, aby důsledky následného, rovněž s největší pravděpodobností nezákonného postupu žalované, která zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by její předchozí rozhodnutí bylo dosud pravomocně zrušeno rozsudkem krajského soudu (neboť nevyčká na jeho právní moc a otázkou jeho právní moci se vlastně vůbec nezabývá), byly přenášeny na účastníka řízení. Soud tedy v postupu žalované shledal jak vady procesní, tak vady hmotněprávní, přičemž obě považuje za natolik závažné, že je pro ně nutno napadené rozhodnutí zrušit.
40. S ohledem na tento závěr se soud již nezabýval žalobním bodem tvrdícím nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně. Jakékoli jeho vypořádávání za stávající situace by bylo zcela předčasné, neboť správní orgány budou muset v první řadě znovu posoudit otázku včasnosti oznámení dle § 42g odst. 7 ZPC, které žalobkyně učinila dne 3. 6. 2024.

Závěr a náklady řízení

41. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Správní orgány v posuzované věci nesprávně vyložily rozhodující právní úpravu a navíc svůj postup zatížily vážnou procesní vadou. V dalším průběhu správního řízení bude nutno nejprve postavit najisto, kdy nabyl právní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

moci kasační rozsudek ostravského krajského soudu. Správní orgány se v tomto směru nevyhnou žádosti směřované na uvedený soud, aby jim poskytl jeho opis s vyznačenou doložkou právní moci. Pak se budou teprve zabývat včasností žalobkyní učiněného oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC ze dne 3. 6. 2024. Budou přitom vycházet ze shora uvedeného právního názoru soudu, že lhůta stanovená v § 63 odst. 3 ZPC nemůže začít plynout dříve než nabude právní moci kasační rozsudek Krajského soudu v Ostravě. Tímto právním názorem jsou totiž správní orgány vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

42. Vady, které soud shledal, jsou natolik podstatné, že je nelze odstranit v odvolacím řízení před žalovanou. Proto současně s jejím rozhodnutím zrušil soud výrokem I. tohoto rozsudku i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.
43. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla soudem zrušena.
44. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání před soudem dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 9 800 Kč.
45. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ten žalobkyně i přes výzvu soudu dosud neuhradila, není tedy t. č. co nahrazovat.
46. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 21. března 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.